

تدبر در حدیث و سیره معصومین (علیهم السلام) - استاد ضرابی

بسم الله الرحمن الرحيم وصلى الله على محمد وآله الطاهرين

شب دوم محرم ۱۴۴۲ مطابق با جمعه ۱۳۹۹/۵/۳۱

السَّلَامُ عَلَى الْمُرْمَلِ بِالدِّمَاءِ ، السَّلَامُ عَلَى قَتِيلِ الْأَدْعِيَاءِ ، السَّلَامُ عَلَى مَنْ بَكَتْهُ مَلَائِكَةُ السَّمَاءِ : سلام بر آقای که در خون غلتید، سلام بر کشته شده بدست حرامزادگان ، سلام بر کسی که فرشتگان آسمان برای غریبیش گریه کردند

او که مثل من هزاران دربه در دارد، رفیق !	این محال است از یکی مان چشم بردارد رفیق!
آن زمانی که درون روضه می آنیم ما	شخص او بر تك تك ماها نظردارد رفیق
این مرام اوست از ما چشم پوشی میکند	ورنه خوب از حال و روز ما خبر دارد رفیق
این نشستن را میان روضه دست کم نگیر	يك نفس در روضه ها خیلی اثر دارد رفیق
هر چه شد خرج عزایش آسمانی می شود	چاي بعد از روضه هم طعمي دگر دارد رفیق
بسکه با ما مهربانی کرد ، انگاری حسین	بر گنهکاران نگاهی ویژه تر دارد رفیق !
شاهراه بندگی تنها حسین فاطمه ست	بي حسین راه سعادت هم خطر دارد رفیق!
مرهمی بر زخم های قلب مولا میشود	هر که بین روضه هایش چشم تر دارد رفیق
مادرش زهرا برای ما دعا ها میکند	با همان دستی که بر روی کمر دارد رفیق

حوایج مردم، نعمت الهی

امام حسین (علیه السلام) فرمودند: «إِعْلَمُوا أَنَّ حَوَائِجَ النَّاسِ إِلَيْكُمْ مِنْ نِعَمِ اللَّهِ عَلَيْكُمْ، فَلَا تَمَلُّوا النَّعْمَ فَتَحَوَّلَ إِلَى غَيْرِكُمْ - بدانید که نیازمندیهای مردم به شما، از نعمتهای الهی بر شماست. پس از این نعمتها خسته نشوید که هر آینه به سوی دیگران سوق یابد.» (مستدرک الوسائل ج ۱۲ ص ۲۰۹)

موضوع تدبر

جای تأمل دارد که چرا مراجعه نیازمندان نعمت است ؟

پاسخ

خدا برای هر چیزی در این عالم خواصی آفریده است. در عالم نباتات از یک درخت مثل درخت انگور، این همه خاصیت!!!، در عالم حیوانات از یک حیوان مثل گوسفند، این همه خاصیت!!!

جا دارد انسان از خود بپرسد خاصیت من در چیست؟ خداوند در وجود ما هزاران نعمت قرار داده است که برای به ثمر رسیدن و شکوفا شدن آن نعمت‌ها محرک‌هایی از جنس عاطفه و نیاز بسوی ما می‌فرستد، با هر نیازی که به آن جواب می‌دهی، چشمه‌ای از صفات و خصال انسانی سرباز می‌کند. صفات و خصلتی که انسان را خداگونه می‌کند و منشأ خدمت به دیگران می‌شود. هر چه از چشمه وجود این انسان آب برمی‌دارند آبش صافتر و گواراتر می‌شود. تا این که می‌شود یک انسان خیر، خدوم و نیکوکار. خداوند نیکوکاران را دوست دارد و آنها را به بهای گران می‌خرد « إِنَّ اللَّهَ يَحِبُّ الْمُحْسِنِينَ » کسی را که خدا او را دوست بدارد عاشق خود می‌کند. و دوستان خود را به نزد خود مأوی می‌دهد.

یکی از این دسته آدمهای خوب بهشتی راویان و مادحان و روضه‌خوانهای اهلبیت (علیهم السلام) اند. که از مقربین درگاه خدا هستند.

داستان : مقام روضه خوانی

مرحوم شیخ رمضان علی قوچانی از علمای معروف و ائمه جماعت مسجد گوهرشاد بودند ایشان مریض و مشرف به مرگ شدند. جمعی از اقوام و دوستان و آشنایان برای تشییع جنازه ایشان آمدند. ناگهان می‌بینند که ایشان حرکت کرده و چشم‌ها را باز می‌کند و با صدای ضعیف همه را فرا می‌خواند و می‌گوید می‌خواهم برایتان روضه بخوانم همه تعجب کردند چون ایشان منبری روضه خوان نبودند. فرمودند همین الان صحرای محشر را دیدم و هاتفی با صدای بلند اعلام کردند که حاج رمضان علی قوچانی اهل بهشت است، به سوی بهشت برود، من دیدم دری به سوی بهشت باز است و جماعتی بسیار در صف طولانی ایستاده که به نوبت بروند. گفتند صف علما می‌باشد و در اواخر صف بودم دیدم تا نوبت به من برسد، هلاک می‌شوم، به عقب نگاه کردم دیدم در دیگر به سوی بهشت باز است، ولی این در خلوت است به خود گفتم من که اهل بهشتم از این در نشد از آن در می‌روم، سپس سوی آن در رفتم دیدم دربان جلوی من را گرفت و گفت نمی‌شود این در مخصوص اهل منبر و روضه خوان های امام حسین (علیه السلام) است. تو که روضه خوان نیستی، متحیر بودم دیدم حاجی میرزا عربی خوان معروف به ناظم سوار بر اسب از بهشت بیرون آمد جلوی در سلام کردم و گفتم مرا کمک کن و به بهشت ببر گفت نمی‌توانم چون این در مخصوص روضه خوان های حسین است اصرار کردم گفت یک راه دارد، تو روضه بخوانی و من مستمع شوم شاید بتوانم به این وسیله تو را ببرم، آن گاه پیاده شد و نشست و من برای او روضه خواندم، پس برای شما هم روضه می‌خوانم چند کلمه ای روضه خواند و از دنیا رفت. (گنجینه دانشمندان ج ۹ ص ۲۶۳، معجزات و کرامات امام حسین علیه السلام ص ۳۰۹)

صلی الله علیکم یا اهل بیت النبوه